

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] rigtigt, hvad der staar — at saa den ærede Ordfører ikke deler denne Opfattelse, er en anden Sag; det kan ikke medføre, at det skulde være en Misforstaaelse, hvad der staar i Beretningen.

Ogsaa den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti fandt dog nogle Fremskridt i Lovforslaget; men det gik omtrent paa samme Maade, som da Lempelsen for Skibene blev gennemført; det første, der skete, var, at jeg blev skældt ud til Trods for Lempelsen. Paa samme Maade fik jeg her at vide, at det var for sent, jeg var kommet til Sandheds Erkendelse. Saa kan jeg kun henvise til, at der er mere Glæde i Himmelen over een Synder, der omvender sig, o. s. v. Det er ligegyldigt, hvad vi gør, om vi imødekommer eller ikke, der skal helst kritiseres.

Hvad Klagerne fra Norge og Sverige angaar, er der vist ingen Grund til at genoptage den Debat, vi havde, saa vidt jeg husker, ved sidste Behandling af Valutaloven om de Klager, der kom fra Sverige. Der er i Øjeblikket det allerbedste Forhold mellem Danmark og Sverige; vi har en Ordning gennem et Udvalg, der betyder, at vi kommer udmærket igennem, og jeg har ikke set nogen Klage i lang Tid. Der er vist heller ikke Grund dertil. Tværtimod har jeg for nylig fra den svenske Regering faaet en Tilkendegivelse af, at man er tilfreds med den Ordning; vi har truffet. At der kommer Klager fra Norge, er muligt, men skal vi ikke hellere lade det Spørgsmaal ligge? Da der forestaar Forhandling med Norge, er det muligt, at de Misforstaaelser, der kan være, bliver rettet paa samme Maade, som Tilfældet var med Sverige i Fjor. At „Norges Handels- og Søfartstidende“ kan skrive som nævnt om Transithandelen — ja, det er jo næsten ubegrænset, hvad Blade kan finde paa at skrive, naar de har en eller anden Ting, der skal varetages. Jeg vil gerne oplyse, at Transithandelen var gaaet ganske betydeligt ned, inden vi fik Valutareguleringen, hvad jeg antager den ærede Ordfører for de Konservative vil erkende. Dertil vil jeg føje, at Transithandelen i den senere Tid er gaaet op, saa det kan ikke være rigtigt; at det er Valutacentralens Skyld, denne Transithandel er blevet indskrænket noget.

Jeg vil ogsaa gerne tilbagevise den Paa-stand, at Spørgsmaalet om Anerkendelse af Ny-Importører er afhængigt af, om vedkommende har de rette politiske Forbindelser. Jeg synes, det er en lidt letsindig Udtalelse. I øvrigt er det rigtigt, hvad

ogsaa det ærede Medlem var inde paa, at er der noget Omraade, hvor Erhvervsorganisationerne har Indflydelse, er det netop paa Spørgsmaalet om Ny-Importører.

Det ærede Medlem kunde ikke opfatte mine Indrømmelser som vidtgaende. Det beklager jeg, men det er der ikke noget at gøre ved. Selv synes jeg, de er mere vidtgaende, end Erhvervene blot for et Stykke Tid tilbage havde turdet haabe.

Jeg har ikke noget imod ogsaa i dette høje Ting at gaa ind i en Forhandling med Det konservative Folkeparti. Spørgsmaalet er blot, om man staar paa samme Standpunkt, som Tilfældet var i det andet høje Ting. Gør man det, tror jeg egentlig ikke, der er synderlig Mulighed for at opnaa en Ordning. Men hvis man vil fravige det og i nogen Grad imødekomme det Standpunkt, jeg mener det fornødent at tage, er det muligt, vi kan komme til en Ordning, og jeg skulde være meget glad derved.

Formanden: Denne Sag er jo af et saadant Omfang og en saadan Betydning, at der ikke vilde være noget paafaldende ved, at vi fortsatte Behandlingen i Morgen. Jeg tror imidlertid, det er et almindeligt Ønske, at vi skulde naa frem til i dette Møde ikke alene at afslutte Forhandlingen, men ogsaa at faa valgt Medlemmer af det Udvalg, der skal behandle Sagen. Hvis dette skal naas, maa jeg bede om Medvirken fra dem, der nu tager Ordet. Vi vil ikke kunne holde Aftennemøde, og dette Møde vil ikke kunne fortsættes meget længere.

Ch. Petersen: Jeg skal tage Formandens Henstilling til Følge og fatte mig meget kort, hvilket jeg kan gøre under Hensyn til, at Ministeren har svaret paa adskillige af de Spørgsmaal, der har været rettet til mig.

Det ærede 12te tingvalgte Medlem (Villemoes) udtalte, at Socialdemokraterne havde vundet deres Sejr i 1929, fordi de havde givet Løfte om at afskaffe Arbejdsløsheden. Det er ingenlunde rigtigt. Der var mange andre Aarsager. I øvrigt har vi aldrig givet Løfte om at afskaffe Arbejdsløsheden, vi har lovet at bidrage til at formindske Arbejdsløsheden. Det, der bidrog til Socialdemokratiets Sejr i 1929, var Venstres hele Nedsæringspolitik over for syge, arbejdsløse, Aldersrentenydere, Tjenestemændene o. s. v. og endelig den betydelige Skattnedsættelse, Venstre gennemførte for Formuejerne.

Alt det øvrige, det ærede Medlem nævnte, om Prisdannelsen her i Landet og om Arbejdsløshedsprocenten, er Gentagelser af,